

Въ языкътъ на Зизата ся чуе *джина* (жена), *мышка* (мышка), *бука* (булка), *соль* (соль), *мъшкъ* (мѣхъ), *кучикъ* (кучка), *низъ* (низу, долу), *къдъ* (къдѣ), *авъ* (овъ), *че* (что), *баве* (баща); *баве ми* (баща ми), *баве те куда чу* (баща ти къдѣ отиде)? *езъ ну занемъ* (азъ не знамъ); *езъ дамъ, ту да, авъ да* (азъ дамъ, ты да, овъ да,) и дрѣ.

Діарбекыръ отстои отъ Цариградъ по сухо 280 часа и е днесъ вилаятъ особенъ. Водата която иде отъ вѣнъ е вкуснѣ, казувагъ, но е силно проджхана съ дѣхъ отъ конскы фашкии, коиго изсипватъ всякой дснь почти въ таксимыгъ, за да задрѣстятъ пукнѣтиныгъ на водопроводыгъ, за които всякъ годинѣ събиратъ пары отъ жителигъ по никога не ги направятъ. Отъ мѣстныгъ болѣсти забѣлѣжителна е Діарбекырската пѣпка, подобна на Халепскѣтъ, коѣкто непрѣмѣнно всякой отъ жителигъ, и чужденцы които бы дошли, непрѣмѣнно ще истеглятъ веднѣжъ въ животътъ си поне; тя не е смъртоносна, но и отъ никакъвъ цѣръ не зема; вѣдятъ ся еще и доста ядовиты скорпи, на които оживаніето е смъртоносно, ако ся неврѣдвари да ся изсмучи ядътъ.

* * *

Тѣзи краткы свѣдѣнія за Діарбекыръ събрахмы ный отъ разговорыгъ си съ бывшигъ тамо заточены наши сънародници, които напоследѣкъ освобождены по царскѣ милость ся завърнѣхъ на отечеството си. Наши Българи испратены за Діарбекыръ на заточеніе, до колкото ся помнятъ отъ 1862, набиратъ ся до 62 души, отъ които четьрма сѣ умрѣли въ пѣтьтъ като сѣ отивали, и 18 сѣ умрѣли и погребени въ Діарбекыръ, (между които и учитель Теодоръ Хрулевскый отъ Лѣсковецъ, който е писалъ и издалъ нѣкои книжки на българскы прѣди заточеніето си), другыгъ сѣ вече освобождени, освѣнь 6 души, които оставагъ въ заточеніе и между които има двамъ души священноиноцы отъ Арбанаси търновско, (бывши игумени въ Лѣсковскый мѣнастырь.)

По нѣкои данны забѣлѣжва ся че Діарбекыръ е мѣсто дѣто сѣ испращани на заточеніе Българигъ политическы прѣстѣпници еще отъ по-старо врѣме. Последнигъ заточеници намѣрили въ черквѣтъ на Св. Безсребреницы единъ българскы рѣкописенъ трѣбникъ, който спо-